

ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ ΤΩΝ NEW YORK TIMES

ELLE COSIMANO

Η ΦΙΝΛΕΪ ΝΤΟΝΟΒΑΝ ΤΖΟΓΑΡΕΙ

«Η Φίνλεϊ Ντόνοβαν
είναι ακαταμάχητη!»

JANET EVANOVICH

Μετάφραση: Νοέλα Ελιασά

*μυθιστόρημα
μυστηρίου*

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ENNIA ΩΡΕΣ ΝΩΡΙΤΕΡΑ

Η Βέρο δεν είχε σηκώσει ούτε μία φορά το βλέμμα από το σημείωμα στο χέρι της από τη στιγμή που φύγαμε από το συνεργείο του ξαδέρφου της. Μου είχε δώσει τα κλειδιά ενός αυτοκινήτου εξυπηρέτησης του Ραμόν και είχε βουλιάξει στη θέση του συνοδηγού, διαβάζοντας και ξαναδιαβάζοντας τη μοναδική πρόταση στο χαρτί, σαν να ήταν ένας γρίφος που θα λυνόταν ως διά μαγείας αν τον κοιτούσε αρκετά. Έστριψα στον μακρύ χωματόδρομο, συγκρίνοντας τον αριθμό στο σκουριασμένο γραμματοκιβώτιο με τη διεύθυνση που ήταν τυπωμένη στο συμφωνητικό επιμέλειας που μου είχε στείλει ο δικηγόρος του πρώην άντρα μου πριν από τις γιορτές. Καθώς πέρασα την τελευταία στροφή, αναστέναξα με ανακούφιση όταν το F-150 του Στίβεν εμφανίστηκε στο οπτικό μου πεδίο.

Πάρκαρα το αυτοκίνητο κοντά και έσβησα τη μηχανή, σκύβοντας λίγο στο κάθισμα για να δω καλύτερα το διώροφο αγροτόσπιτο. Χρειαζόμουν λίγα λεπτά για να συ-

γκροτηθώ. Ήταν οκτώ και μισή το πρωί μιας Παρασκευής στα τέλη Ιανουαρίου, αλλά ένιωθα σαν να είχε περάσει ένας ολόκληρος χρόνος από την τελευταία φορά που είχα δει τα παιδιά μου, μόλις χθες.

«Πρέπει να σκεφτούμε ακριβώς τι θα του πούμε πριν μπούμε μέσα» είπα διώχνοντας από το πρόσωπό μου τα μαλλιά μου που ήταν μέσα στην κάπνα. «Να βεβαιωθούμε ότι είμαστε στο ίδιο μήκος κύματος, ώστε να μην υποψιαστεί κάτι». Είδα το είδωλό μου στο καθρεφτάκι. Δυο μάτια ρακούν με κοίταξαν και τα σκούπισα με τα μαυρισμένα από τον καπνό δάχτυλά μου. «Βέρο;» Όταν εκείνη δεν απάντησε, τράβηξα το σημείωμα από το χέρι της, το δίπλωσα και το έβαλα στο ντουλαπάκι. «Το να κολλάς σε αυτό το σημείωμα δεν βοηθάει».

«Θα τον σκοτώσουν, Φιν» είπε με φωνή ξεψυχισμένη. Μια φωνή που δεν θα έπρεπε, υπό καμία απολύτως συνθήκη, να βγαίνει από ένα στόμα τόσο μεγάλο όσο της Βέρο. Μία ώρα πριν έβριζε ασταμάτητα σε δύο γλώσσες, απειλούσε ότι θα κάνει φόνο, έτοιμη να εισβάλει στο Ατλάντικ Σίτι με πανοπλία πάνω σε άσπρο άλογο, για να σώσει τον παιδικό της έρωτα και να σπάσει στο ξύλο οποιονδήποτε.

Αλλά μετά βρήκαμε το σημείωμα για λύτρα στερεωμένο κάτω από τον υαλοκαθαριστήρα στο βαν του Χάβι:

*Έπεις εβδομήντα δύο ώρες να ξεπληρώσεις
αυτά που χρωστάς.*

Δεν υπήρχε κανένας αριθμός τηλεφώνου στο σημείωμα. Κανένα όνομα. Δεν χρειαζόταν.

Η Βέρο χλώμιασε μόλις το διάβασε, λες και ο Χάβι ήταν ήδη νεκρός. Αλλά περνούσε τα πέντε στάδια του πένθους πολύ γρήγορα και παρέλειπε το πιο σημαντικό: το παζάρεμα.

«Δεν θα τον σκοτώσουν. Δεν είναι κάρτα συλλυπητηρίων, Βέρο. Σημείωμα για λύτρα είναι, που σημαίνει ότι ο Χάβι είναι ζωντανός και θέλουν να διαπραγματευτούμε».

«Δεν έχουμε τίποτα για να διαπραγματευτούμε! Αν ήταν μόνο τα διακόσια χιλιάρικά, θα μπορούσαμε να τα δανειστούμε. Ή να τα κλέψουμε. Ή να πληρώσουμε ακόμα και με τα άχρηστα όργανα του σώματός μου ως αντάλλαγμα. Αλλά ο Μάρκο δεν θέλει αυτό».

«Είναι τοκογλύφος και του χρωστάς λεφτά. Φυσικά και θέλει αυτό».

«Ο Μάρκο πήρε πίσω κάθε δεκάρα που του χρωστούσα κι ακόμα περισσότερα, όταν οι γκάγκστερ του μας έκλεψαν την Aston Martin».

Η Aston Martin Superleggera που μου «είχε χαριστεί» από έναν ρώσο αρχιμαφιόζο έμοιαζε περισσότερο με θηλιά γύρω από τον λαιμό μας. Αν δεν είχε αγοραστεί από τον μαφιόζο και καταχωριστεί στο όνομά μου, πιθανότατα θα άφηνα τον Μάρκο να κρατήσει το καταραμένο αμάξι. Αλλά αφού τα ονόματά μας ήταν στην άδεια και ο φίλος της Βέρο ήταν στο πορτμπαγκάζ, είχαμε δύο πολύ σημαντικούς λόγους για να το βρούμε.

«Δεν είναι θέμα χρημάτων, Φίνλεϊ. Είναι οφθαλμός αντί οφθαλμού. Ο Μάρκο προφανώς πήρε τον Χάβι, γιατί νομίζει πως έχουμε τον Ίκε. Και αφού ό,τι έχει απομείνει από τον Ίκε πιθανότατα θα χωρούσε σε ένα μπουκάλι κέτσαπ, δεν νομίζω πως οι διαπραγματεύσεις θα πάνε πολύ καλά».

Μόρφασα στη θύμηση του Έκε – ή μάλλον των παπουτσιών του Έκε που προεξείχαν κάτω από μια στοίβα αυτοκινήτων στη μάντρα σιδηρικών του ξάδερφου της Βέρο. Δεν ήταν δικό μας φταίξιμο που είχε προσπαθήσει να μας σκοτώσει και κατά λάθος κατέληξε να πλακωθεί. Αυτό που μετάνιω-να, όμως, ήταν που ζητήσαμε από τη ρωσική μαφία να ξεφορτωθεί το πτώμα του για εμάς. Προς υπεράσπισή μας, εκείνη τη στιγμή δεν είχαμε και πολλές επιλογές.

Η Βέρο γύρισε προς το παράθυρο χτυπώντας ρυθμικά την πόρτα του συνοδηγού με τα μαυρισμένα από την κάπνα νύχια της και αναστέναξε βαριά. «Εγώ φταίω για όλα. Αν δεν είχα ζητήσει από τον Χάβι να πουλήσει το αυτοκίνητο, δεν θα βρισκόταν εκεί όταν οι άνθρωποι του Μάρκο ήρθαν να το κλέψουν».

«Το μόνο που έχει σημασία τώρα είναι ότι ο Χάβι είναι ζωντανός» της υπενθύμισα.

«Τι θα πούμε στον Μάρκο όταν ρωτήσει για τον Έκε;»

«Δεν ξέρω. Κάτι θα σκαφιστώ». Ως συγγραφέας μυθιστορημάτων μυστηρίου, πληρωνόμουν για να πλάθω ιστορίες. Κάτι θα σκεφτόμουν. «Η αστυνομία βρήκε μόνο το αμάξι του Έκε καμένο σε εκείνο το χωράφι. Δεν ανέφεραν τίποτα για υπολείμματα μέσα. Αυτό που ξέρει τώρα ο Μάρκο είναι ότι ο Έκε είναι ζωντανός. Το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να τον πείσουμε ότι δεν έχουμε καμία σχέση με την εξαφάνισή του».

«Και πώς θα το κάνουμε αυτό;»

«Θα το σκεφτούμε μόλις φτάσουμε στο Ατλάντικ Σίτι».

«Πιστεύεις πραγματικά ότι είναι καλή ιδέα να πάρουμε τα παιδιά μαζί;»

«Πιστεύεις πραγματικά ότι θα έπρεπε να τα αφήσουμε με τον Στίβεν;» Ο Στίβεν είχε γίνει πρόσφατα στόχος ενός εκτελεστή με το όνομα *ΆσπροςΣίφουννας*. Και ο *ΆσπροςΣίφουννας* φαινόταν αρκετά πεπεισμένος ότι ο Στίβεν το άξιζε. «Δεν έχουμε ιδέα σε τι είδους βρομοδουλειές ήταν μπλεγμένος ο Στίβεν. Η Ντίλια και ο Ζακ θα είναι πιο ασφαλείς μαζί μας. Άλλωστε, δεν πηγαίνουμε στο Ατλάντικ Σίτι για να ξεκινήσουμε πόλεμο με τον Μάρκο. Πηγαίνουμε για να χειριστούμε την υπόθεση με διάλογο, σαν πολιτισμένοι ενήλικες».

«Εγώ ψηφίζω μια πιο βίαιη προσέγγιση. Ίσως θα έπρεπε να πάμε τα παιδιά στη μαμά σου».

«Η μητέρα μου έχει ήδη αρκετά προβλήματα». Ο πατέρας μου είχε μόλις ξεπεράσει μια πέτρα στα νεφρά, την οποία ο Μπρους Γουίλις και ο Μπεν Άφλεκ θα μπορούσαν να είχαν διαλύσει με λιγότερο δράμα, και η μητέρα μου είχε περάσει τις τελευταίες δύο μέρες στο νοσοκομείο υποφέροντας μαζί του. Δεν ήθελα να την επιβαρύνω, οπότε δεν είχα σκεφτεί καν να της τηλεφωνήσω.

«Τι θα πεις στον Στίβεν;»

«Την αλήθεια. Ότι είμαστε κουρασμένες, στρεσαρισμένες και ότι χρειαζόμαστε απεγνωσμένα διακοπές και θα πάρουμε τα παιδιά μαζί μας». Άνοιξα την πόρτα μου, παλεύοντας με το βρεγμένο, στενό τζιν μου καθώς έβγαينا από το αυτοκίνητο. Η Βέρο με ακολούθησε, κλείνοντας την πόρτα της λίγο πιο δυνατά απ' όσο χρειαζόταν.

Μια κουρτίνα μισάνοιξε σε ένα από τα παράθυρα του πρώτου ορόφου, τη στιγμή που έβγαζα τη μοναδική διασωθείσα βαλίτσα μας από το πορτμπαγκάζ. Η μπροστινή πόρτα άνοιξε πριν φτάσω στη βεράντα. Ο πρώην σύζυγός

μου, ο Στίβεν, στεκόταν στο κατώφλι, φορώντας την αγαπημένη του φθαρμένη καρό πιτζάμα, αταίριαστες κάλτσες και μια φανέλα τσαλακωμένη από τον ύπνο. Το βλέμμα του πέρασε από τα λερωμένα με κάπνα ρούχα μου και κατέβηκε στο καμένο μανίκι του μπουφάν μου και τη βαλίτσα στο χέρι μου. Νερό έσταζε από τα παπούτσια μου, ενώ την έσερνα στα σκαλιά της βεράντας.

«Χριστέ μου, Φιν! Τρελάθηκα από την ανησυχία». Αγνόησε το ρουθούνισμα αηδίας της Βέρο, με έπιασε από τους ώμους και με τράβηξε κοντά του κάνοντάς μου μια αποπνικτική αγκαλιά. «Σε έπαιρνα τηλέφωνο από την ώρα που ξύπνησα και είδα τα νέα. Η αστυνομική ακαδημία πολιτών ήταν σε όλα τα κανάλια το πρωί». Με κράτησε λίγο μακριά, ζαρώνοντας τη μύτη του. «Μυρίζεις σαν καμινάδα. Τι διάολο σου συνέβη;» Εκείνη τη στιγμή σκέφτηκα πώς θα πρέπει να φαινόμασταν εγώ και η Βέρο. Καμία από τις δυο μας δεν είχε κοιμηθεί ούτε για μισό λεπτό τις τελευταίες δύο νύχτες και είχαμε γλιτώσει στο τσακ από το να καούμε ζωντανές πριν από σχεδόν τέσσερις ώρες.

«Θα σου εξηγήσω τα πάντα μετά τον καφέ». Ή τουλάχιστον σχεδόν τα πάντα. Δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή να του πω ότι ο αρχηγός της τοπικής ρωσικής μαφίας είχε προσπαθήσει να μας ψήσει, επειδή τον είχα εκνευρίσει. Και σίγουρα δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή να του πω ότι η Βέρο κι εγώ θα πηγαίναμε στο Ατλάντικ Σίτι για μια αποστολή διάσωσης λόγω ενός χρέους της από τζόγο που δεν μπορούσε να ξεπληρώσει. Ο Στίβεν ήδη αντιπαθούσε την νταντά των παιδιών μου. Έπρεπε να αποφύγω με κάθε τρόπο να ρίξω λάδι στη φωτιά.

Κοίταξα μέσα στο σπίτι μόλις μπήκα και άφησα τη βαλίτσα μου κάτω. Παιδικά φορηγάκια, ρούχα της Μπάρμπι και μαρκαδόροι ήταν σκορπισμένα στο πάτωμα. Τα παιδιά μου κάθονταν ανάμεσα στην ακαταστασία και τσακώνονταν για ένα ζελεδάκι.

«Δώσ' το μου!» φώναξε η Ντίλια. «Εγώ το πήρα πρώτη!»

«Όχι! Δικό μου!» Ο Ζακ άρπαξε μια τούφα από τα κοντά μαλλιά της και την τράβηξε. Η Ντίλια τσίριξε και άρχισε να κλαίει.

Η Βέρο άπλωσε τα χέρια της στην Ντίλια κι εγώ τα δικά μου προς τον Ζακ, ξεκολλώντας τα πασαλειμμένα με ζελεδάκια σταφύλι δάχτυλά του από τα μαλλιά της αδερφής του και απομακρύνοντας τα δύο παιδιά αρκετά μέτρα. Ξεκίνησα με το γνωστό κήρυγμα ότι χρησιμοποιούμε τα λόγια μας, για να πετύχουμε αυτό που θέλουμε. Ότι η βία δεν είναι η λύση και ότι δεν είναι ευγενικό να χτυπάμε. Αλλά τα παιδιά είχαν σταματήσει να ακούνε, η προσοχή τους είχε στραφεί στην τηλεόραση.

«Κοίτα, μαμάκα» είπε η Ντίλια μέσα από ένα αναφιλητό, σκουπίζοντας τα μάτια της. «Είναι ο Νικ».

Η Βέρο έγειρε λίγο για να δει καλύτερα την τηλεόραση στον τοίχο του Στίβεν. «Δεν πίστευα ότι αυτό θα ήταν δυνατόν, Φιν, αλλά ο φίλος σου είναι ακόμα πιο σέξι σε υψηλή ανάλυση».

Η Ντίλια κοίταξε απότομα, τα χείλη της έστριψαν προς τα κάτω, όταν ο Στίβεν όρμησε στο σαλόνι και έκλεισε την τηλεόραση.

Ήταν το ίδιο απόσπασμα από το ίδιο δελτίο ειδήσεων που είχαμε ακούσει τρεις φορές από τρία διαφορετικά κανάλια,

καθώς ερχόμασταν εδώ: Ο ντετέκτιβ Νίκολας Άντονι από το Αστυνομικό Τμήμα της Κομητείας Φέρφαξ απαντούσε σε καταγιριστικές ερωτήσεις που έκανε μια ομάδα δημοσιογράφων για το πιστολίδι στην αστυνομική ακαδημία πολιτών χθες. Για την κατάσταση του τραυματισμένου αστυνομικού. Για τη μυστηριώδη φωτιά στην ακαδημία νωρίτερα εκείνο το πρωί. Για την απόδραση του Φέλικς Ζιρόφ από τη φυλακή πριν από δύο νύχτες και αν ο Νικ υποπτευόταν ότι ο ρώσος μαφιόζος είχε κάποια σχέση με όλα αυτά. Ο Νικ είχε αποφύγει τις ερωτήσεις τους σαν επαγγελματίας, αποσπώντας τους την προσοχή με ένα χαμόγελο άξιο για βραβείο Όσκαρ και πετώντας το κλασικό «ουδέν σχόλιο», όταν η παραπλάνηση δεν έφερε αποτέλεσμα.

Άγγιξα τα χείλη μου, όταν το πρόσωπό του εξαφανίστηκε από την οθόνη. Ήταν ακόμη σκασμένα και πρησμένα από τη συνάντησή μας στο δωμάτιό του χθες το βράδυ και τα λίγα βιαστικά φιλιά που ανταλλάξαμε πριν φύγω από την ακαδημία εκείνο το πρωί. Μισούσα που μου έλειπε ήδη. Που ήμασταν λιγότερο από είκοσι τέσσερις ώρες σε μια σχέση και εγώ θα έπρεπε να του πω ψέματα, όταν τελικά θα κατάφερνε να ξεφύγει από το τσίρκο των ΜΜΕ και να μου τηλεφωνήσει.

Η Βέρο χαμογέλασε ειρωνικά στον Στίβεν. «Αυτή η συγκεκριμένη απόχρωση ζήλιας σου πάει πολύ. Ταιριάζει με τις πιτζάμες σου και το κόκκινο χρώμα των ματιών σου».

Ο Στίβεν της έκανε κωλοδάχτυλο πίσω από την πλάτη των παιδιών.

Η Ντίλια ζάρωσε τη μύτη της προς τη Βέρο. «Εσύ και η μαμάκα χρειάζεστε μπάνιο».

Η Βέρο άφησε ένα μουτζουρωμένο φιλί στο μάγουλό της. «Σίγουρα χρειαζόμαστε».

«Αλλά πρώτα καφεΐνη» είπα αφήνοντας τον Ζακ κάτω και βγάζοντας τα βρεγμένα παπούτσια μου.

«Άκουσες την κυρία» είπε η Βέρο στον Στίβεν, κροταλίζοντας τα δάχτυλά της. «Θέλει καφέ και δεν μυρίζω τίποτα εδώ μέσα, οπότε γιατί δεν πας να γίνεις χρήσιμος, όσο εγώ θα ντύνω τα παιδιά και θα ετοιμάζω τα πράγματά τους;»

Μια φλέβα φούσκωσε στον κρόταφό του, ενώ η Βέρο ανέβαζε τα παιδιά στον πάνω όροφο. Με τράβηξε στην κουζίνα, τη στιγμή που εκείνη τα πήγαινε στα δωμάτιά τους. «Θα μου πεις τι διάολο συμβαίνει; Και τι δουλειά έχει αυτή εδώ;»

«Η αστυνομική ακαδημία έκλεισε μία μέρα νωρίτερα, οπότε ήρθαμε κατευθείαν εδώ να πάρουμε τα παιδιά».

«Το ξέρω, Φιν. Παιίζει σε όλα τα κανάλια. Έχει σχέση με τον Ζιρόφ;»

«Ναι» είπα με ειλικρίνεια, τραβώντας το μπράτσο μου από το χέρι του και ψάχνοντας στα ντουλάπια του για φίλτρα καφέ. «Ο Φέλικς εμφανίστηκε στο κέντρο εκπαίδευσης χθες το βράδυ ψάχνοντας κάποιον. Πυροβόλησε τον συνεργάτη του Νικ και ξεκίνησε μια φωτιά. Μην ανησυχείς» είπα πριν προλάβει ο Στίβεν να ρωτήσει «δεν ήρθε για μένα». Αυτό ήταν μόνο εν μέρει αλήθεια.

Ο Στίβεν πήγε διστακτικά στο παράθυρο και κοίταξε ανάμεσα από τις κουρτίνες, σαν να περίμενε να δει τον Φέλικς να κρύβεται μέσα στους θάμνους του. «Ποιανού είναι αυτό το αμάξι;»

Έβαλα νερό στην καφετιέρα και την άναψα. «Είναι αυτοκίνητο εξυπηρέτησης. Η Βέρο το δανείστηκε από το συ-

νεργείο του ξαδέρφου της. Θα πάρω τα καθισματάκια των παιδιών από το φορτηγάκι σου. Τι;» ρώτησα κοιτάζοντας το αγανακτισμένο ύφος του. «Δεν θα τα χρειαστείς».

«Πού είναι το μίνι βαν;»

«Στο σπίτι μου».

«Γιατί δεν το έφερες;»

«Γιατί το συνεργείο ήταν πιο κοντά στο σπίτι σου και ήταν πιο λογικό να έρθουμε κατευθείαν εδώ» είπα βγάζοντας δύο κούπες από ένα ντουλάπι.

«Η επειδή ο Ζιρόφ κυκλοφορεί ελεύθερος και δεν ήθελες να πας σπίτι;» Ο Στίβεν έκλεισε το ντουλάπι δυνατά, όταν δεν απάντησα. Έσκυψε κοντά μου. «Τον φοβάσαι, έτσι δεν είναι;» ρώτησε, μένοντας πάνω από τον ώμο μου όταν γύρισα προς το ψυγείο. «Αυτό δεν είναι; Φοβάσαι ότι ο Ζιρόφ θα σε κυνηγήσει».

«Δεν έχω λόγο να πιστεύω κάτι τέτοιο». Έκρυψα το πρόσωπό μου από εκείνον καθώς έψαχνα το γάλα. «Ο Φέλικς δεν είναι καν στη χώρα πια. Το FBI λέει ότι τον είδαν στη Βραζιλία. Δεν χρειάζεται να ανησυχούμε για τίποτα». Πέρασα από δίπλα του ξανά, κρατώντας το μπουκάλι με το γάλα. «Μόλις τα παιδιά ντυθούν και είναι έτοιμα, η Βέρο κι εγώ θα τα πάρουμε και θα φύγουμε».

«Σε καμία περίπτωση! Δεν πας πουθενά όσο αυτός ο ψυχάκις κυκλοφορεί εκεί έξω! Εσύ και τα παιδιά μπορείτε να μείνετε εδώ μαζί μου. Και αυτή» είπε δείχνοντας με το δάχτυλό του προς το ταβάνι, προφανώς προς τα δωμάτια των παιδιών, όπου η Βέρο ήλπιζα να ετοίμαζε τα πράγματά τους «μπορεί να επιστρέψει το αυτοκίνητο στο συνεργείο του ξαδέρφου της και να μείνει μαζί του».

«Δεν θα μείνω εδώ» είπα γεμίζοντας τις κούπες και βάζοντας μπόλικο γάλα και στις δύο. «Και η Βέρο δεν θα μείνει στο σπίτι του ξαδέρφου της». Έριξα μια κουταλιά ζάχαρη στη δεύτερη κούπα, καθώς ο Στίβεν την άρπαξε.

«Τι κάνεις;» ρώτησε με μια γκριμάτσα. «Ξέρεις ότι δεν βάζω ζάχαρη στον καφέ μου».

«Της Βέρο είναι» είπα παίρνοντας την κούπα από τα χέρια του. «Και δεν θα μείνουμε στο σπίτι. Ήταν μια αγχωτική εβδομάδα και χρειαζόμαστε και οι δύο διακοπές».

«Διακοπές; Πού;»

«Δεν ξέρω. Σκεφτόμουν το Ατλάντικ Σίτι».

«Χειμωνιάτικα; Δεν κάνει λίγο κρύο για παραλία;»

Ανασήκωσα τους ώμους μου.

«Ωραία» είπε απλώνοντας το χέρι του πάνω από τον ώμο μου και βγάζοντας ένα θερμός από το ντουλάπι «τότε έρχομαι κι εγώ μαζί σας».

«Δεν μπορείς να έρθεις μαζί μας. Είναι εκδρομή μόνο για κορίτσια».

«Κι εσύ δεν μπορείς να πάρεις τα παιδιά εκτός πολιτείας χωρίς τη συγκατάθεσή μου».

«Ποιος το λέει;»

«Ο δικηγόρος μου το λέει».

«Πότε το είπε αυτό;»

«Στα ψιλά γράμματα του συμφωνητικού επιμέλειας. Το οποίο υπέγραψες, παρεμπιπτόντως, επομένως μη σου μπαίνουν ιδέες να το σκάσεις για το Νιου Τζέρσεϊ χωρίς εμένα».

Τα βλέμματά μας αναμετρήθηκαν πάνω από τις κούπες μας. Τα χείλη του χαμογέλασαν θριαμβευτικά γύρω από μια μεγάλη, αργή γουλιά.

«Ωραία» είπα, προκαλώντας τον. «Θα φύγουμε μόλις η Βέρο και τα παιδιά είναι έτοιμα. Αν δεν έχεις ετοιμαστεί μέχρι τότε, δεν θα σε περιμένω».

Εκείνος γέλασε ειρωνικά. «Δεν πας πουθενά έτσι».

Τον ακολούθησα στον διάδρομο, προσπαθώντας μάταια να διαμαρτυρηθώ, όταν άνοιξε μια ντουλάπα, πήρε δύο πετσέτες από το ράφι και τις πέταξε στα χέρια μου, σχεδόν χύνοντας τον καφέ μου.

«Μπορείς να χρησιμοποιήσεις το ντους μου». Γύρισε προς την κουζίνα πριν προλάβω να μιλήσω. Αλλά δεν υπήρχε τίποτα να πω. Δεν μπορούσα να πάρω τα παιδιά εκτός πολιτείας χωρίς τη συγκατάθεσή του. Και υπήρχε ήδη ένταλμα σύλληψης για τη Βέρο στην πολιτεία του Μέριλαντ, από τότε που δύο πρώην συμφοιτήτριές της από την αδελφότητα την κατηγόρησαν ότι είχε κλέψει ένα μεγάλο χρηματικό ποσό από το ταμείο τους. Το τελευταίο πράγμα που χρειαζόμασταν ήταν κι ένα ένταλμα σύλληψης για μένα στη Βιρτζίνια. Θα έπρεπε απλώς να βρούμε έναν τρόπο να συναντηθούμε με τον Μάρκο, χωρίς να καταλάβει ο Στίβεν τι κάνουμε. Αυτό, και να μπορέσω να αποτρέψω τη Βέρο και τον πρώην άντρα μου από το να σκοτωθούν μεταξύ τους στον δρόμο.

Έριξα τις πετσέτες στον ώμο μου και πήρα τον καφέ της Βέρο ανεβαίνοντας στον πάνω όροφο. Η Βέρο είχε ήδη βγάλει τις πιτζάμες του Ζακ και του φορούσε ένα φορμάκι πάνω από ένα μακρυμάνικο μπλουζάκι στο δωμάτιό του, ενώ η Ντίλια ντυνόταν μόνη της στο δικό της δωμάτιο απέναντι. Ήταν η πρώτη φορά που έβλεπα το σπίτι στο οποίο είχε μετακομίσει ο Στίβεν μετά τον χωρισμό του από

την Τερέζα, την πρώην αρραβωνιαστικιά του, το περασμένο φθινόπωρο.

Έπρεπε να παραδεχτώ ότι το παλιό αγροτόσπιτο ήταν γραφικό, εντελώς διαφορετικό από το πολυτελές διαμέρισμα της Τερέζα, λίγα τετράγωνα μακριά από το σπίτι μου. Αυτό το μέρος ήταν ζεστό και φιλόξενο, απέπνεε μια αίσθηση άνεσης και σταθερότητας, με ξύλινα πατώματα που έτριζαν ελαφρά και μικρές ρωγμές στους τοίχους που του έδιναν χαρακτήρα και μια αίσθηση μονιμότητας. Κοίταξα μέσα στα δωμάτια των παιδιών. Είχαν ελάχιστα έπιπλα – ένα κρεβάτι και μια συρταριέρα για την Ντίλια, με ροζ διάφανες κουρτίνες στο παράθυρο που έβλεπε στη γειτονική φάρμα, και το Ονειρικό Σπίτι της Μπάρμπι που της είχε αγοράσει ο Στίβεν για τα Χριστούγεννα στημένο αποκάτω. Στο δωμάτιο του Ζακ, ένα κρεβάτι σε σχήμα αγωνιστικού αυτοκινήτου καταλάμβανε σχεδόν όλο τον χώρο, εκτός από μια συρταριέρα που λειτουργούσε και σαν αλλαξιέρα. Τα παιχνίδια που ήταν σκορπισμένα στο πάτωμα.

Η Βέρο κούμπωσε το τελευταίο κουμπί του Ζακ και τον άφησε ελεύθερο. Εκείνος έτρεξε στο δωμάτιο της αδερφής του και πήγε κατευθείαν στις κούκλες της, κάνοντάς την να τσιρίξει.

Σηκώθηκε και σκούπισε τα χέρια της στο παντελόνι της, αν και με την κατάσταση των ρούχων της, ήμουν σίγουρη ότι τα δάχτυλά της δεν ήταν πιο καθαρά τώρα. «Έτοιμη να φύγουμε;» ρώτησε όταν με είδε να στέκομαι στον διάδρομο.

«Έχουμε μια μικρή αλλαγή στα σχέδιά μας».

Έχασε το χρώμα της. «Τι εννοείς;»

«Πρώτα θα κάνουμε ντους και θα αλλάξουμε» είπα δι-
νοντάς της τον καφέ της. «Μπορείς να χρησιμοποιήσεις το
μπάνιο των παιδιών και μέσα στη βαλίτσα μου υπάρχουν
μερικά καθαρά ρούχα δικά σου». Είχαμε μεταφέρει τα πε-
ρισσότερα ρούχα της Βέρο στη βαλίτσα μου πριν φύγουμε
από την αστυνομική ακαδημία πολιτών, για να χωρέσουμε
στη δική της ένα τσουβάλι λεφτά, με τα οποία μας είχαν
πληρώσει, και στη συνέχεια μας είχε πάρει ένας πολύ θυ-
μωμένος Φέλικς Ζιρόφ – ή πιο σωστά, ένας από τους πολύ
τρομακτικούς συνεργάτες του.

«Δεν έχουμε χρόνο για ντους, Φιν! Πρέπει να πάμε στο
Ατλάντικ Σίτι τώρα! Ο Χάβι είναι!»

«Ζωντανός» της υπενθύμισα, αφήνοντας μια πετσέτα
στον αγκώνα της. «Μία ώρα ακόμα δεν θα τον σκοτώ-
σει, αλλά δεν μπορούμε να εμφανιστούμε στο ξενοδοχείο
του Μάρκο έτσι. Δεν θα μας αφήσουν να μπούμε». Την
έσπρωξα μέσα στο μπάνιο και έκλεισα την πόρτα πίσω της.
«Δώσε μου τα ρούχα σου» φώναξα. «Θα τα κάνω ένα γρή-
γορο πλύσιμο στο πλυντήριο του Στίβεν». Η πόρτα άνοιξε
λίγο και η Βέρο μου πέταξε έναν βρόμικο σωρό από ρού-
χα. Τα πήρα και έμεινα στον διάδρομο μέχρι να ακούσω
τη βρύση να τρέχει και εκείνη να μπαίνει στο ντους. «Α,
υπάρχει ακόμα μία μικρή αλλαγή στα σχέδιά μας. Ο Στίβεν
έρχεται μαζί μας».

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή η Βέρο ούρλιαξε.

Η ΦΙΝΛΕΪ ΝΤΟΝΟΒΑΝ ΤΖΟΓΑΡΕΙ

Η Φίνλεϊ Ντόνοβαν μαζί με την νταντά και συνεργό της στο έγκλημα, Βέρο, σχεδιάζουν ένα ταξίδι στο Ατλάντικ Σίτι μόνο για κορίτσια. Στην πραγματικότητα, πρόκειται να συναντήσουν έναν επικίνδυνο τοκογλύφο, να σώσουν τον παιδικό έρωτα της Βέρο, τον Χάβι, και να εντοπίσουν ένα κλεμμένο αυτοκίνητο.

Λίγες ώρες μετά την άφιξή τους στο ξενοδοχείο, γίνεται σαφές ότι η αποστολή διάσωσης θα καταλήξει σε αποτυχία. Ο απαγωγέας του Χάβι, ο Μάρκο, αρνείται να διαπραγματευτεί, απαιτώντας άμεση πληρωμή της οφειλής με αντάλλαγμα τη ζωή του Χάβι, ενώ επιμένει να μάθει πού βρίσκεται ο αγνοούμενος ανιψιός του, ο Ίκε. Αδυνατώντας να ομολογήσουν τι πραγματικά συνέβη στον Ίκε, η Φίνλεϊ και η Βέρο αναγκάζονται να καταστρώσουν ένα νέο σχέδιο. Όταν όμως μπαίνουν κρυφά στη σουίτα του τοκογλύφου, ο Μάρκο είναι ήδη νεκρός. Δεν έχουν την παραμικρή ιδέα ποιος τον σκότωσε.

Η κατάσταση περιπλέκεται ακόμα περισσότερο, καθώς η Φίνλεϊ πρέπει να χειριστεί έναν ζηλιάρη πρώην σύζυγο, δύο μικρά παιδιά, τα προβλήματα στον γάμο της μητέρας της και έναν τοκογλύφο που αποσυντίθεται.

*Θα υποκύψει στην πίεση και θα αποκαλύψει
όσα έχει κάνει ή θα αναγκαστεί να ρισκάρει τα πάντα;*

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟ ΣΕ 15 ΓΛΩΣΣΕΣ

